

Reflexe audio dokumentů v rámci předmětu Audiocafé

V rámci předmětu ZURb1411 Audiocafé jsme absolvovali celkem osm poslechů audio dokumentů. Každý počín byl mimořádný. Právě proto, že pracuji v České televizi s audiovizuálními materiály, byly zvukové nahrávky vítaným a milým zpestřením. Navíc také v hektickém období psaní bakalářské práce a přípravy na státnice byly úterní večery ve společnosti rozhlasových děl oázou klidu.

Ze všech děl mě nejvíce zasáhl dokument, který jsme poslouchali v rámci druhého setkání s názvem „Moje kamarádka Zuzka“ autorky Terezy Rekové. Už jenom to, když jsem viděla v MS Teams na webové kameře před poslechem autorku Terezu Rekovou, mi byla něčím sympatická. Je člověkem, který vyzařuje dobrou energii a náladu. Ta se na mě přenesla a já jsem se na poslech začala těšit. I když jsem podvědomě tušila, že mě nečeká šťastný konec.

Možná na mě dokument zapůsobil z toho důvodu, že i mému bratrance lékaři našli nádor v brzkém mladém věku. Pouhých šestnácti letech. A vím, jak velký vliv měla nemoc a následná léčba na jeho psychiku. Jak se postupně uzavíral do sebe a nechtěl vůbec komunikovat se svými nejbližšími. Nemoc se mu stejně jako Zuzce také podruhé vrátila. O to víc mě dojímalo, že Zuzka svůj úděl nesla lehce, a dokonce i s optimismem. Musela být velice silnou osobností. Přes všechny překážky ještě sama dokázala pomáhat druhým. Její kamarádství s Terezou určitě stálo na pevných základech. A obdivuji autorku, že dokument se Zuzkou dala dohromady. Já sama bych s hlasem své kamarádky, se kterou už nikdy nebudu moct promluvit, nedokázala pracovat.

Dokument mě donutil zamyslet se nad svým vlastním životem. Že dost často přemýšlím nad malichernostmi. Problémy, které řeším, jsou vlastně naprosto nicotné oproti tomu, když člověk ví, že je ještě hodně mladý, ale už mu nezbyvá moc času. Byla jsem vděčná, že se můj bratranec s onemocněním mízních uzlin nakonec statečně popral. Jeho štěstí bohužel nepotká každého. O to víc jsem ráda, že jsem si mohla vyslechnout Zuzčin příběh. Během poslechu jsem si uvědomila, že mi jsou obě protagonistky hodně sympatické. Jak spolu komunikovaly, vtipkovaly a jak se podporovaly. Během poslechu jsem se zasmála, ale i dojala.

Byla bych nerada, aby má reflexe vyzněla tak, že byly ostatní rozhlasové dokumenty snad nějakým způsobem slabší nebo méněcenné. To v žádném případě, všechny byly inspirující. Ale právě spolupráce Zuzany a Terezy, byť se smutným tématem a koncem, ve mně vyvolala velké

množství pocitů a myšlenek. Dokument mě zasáhl. Byla to emoční jízda, kdy jsem se dokázala vcítit do většiny situací a připadala jsem si, že jsem součástí dění. A to se žádnému jinému nepodařilo.